

Tornar a Pallach

Molts de nosaltres no havíem nascut quan va morir Josep Pallach (1920-1977). O som massa joves per tenir-lo present en la memòria. Polític i pedagog. Pedagog de la política. Un referent per les generacions futures. L'europeisme, el municipalisme, l'educació com la base de la igualtat d'oportunitats i, sobretot, el seu compromís amb la democràcia, la justícia social i la llibertat nacional, ens porten a reivindicar-lo de nou.

Pallach tenia bons mestres. Bevent de *Política vol dir pedagogia* (1933), de Rafael Campalans (1887-1933), i del socialisme democràtic de Manuel Serra i Moret (1884-1963), cultiva un profund al·legat de la política. La política entesa com a transformació; la democràcia com la via per canviar les coses: “Hem d'insistir en el nostre incommovible punt de referència: volem les llibertats democràtiques i organitzar sobre aquestes bases la vida del país”.¹ Les paraules de Pallach evoquen esperança, energia, compromís amb la democràcia. L'objectiu comú d'una generació que forçà el règim a autodissoldre's. Persones amb compromís polític. La militància era la forma d'enfrontar-se a un règim que advocava per la destrucció de la política. Però prendre partit no només significava comprometre's amb uns ideals. Militar volia i vol dir treballar per un projecte col·lectiu assumint importants sacrificis personals. Invertir-hi temps i diners sense esperar res a canvi.

Ara hem perdut el prestigi de la política, el reconeixement social de les persones que lluiten pel bé comú. Gent abnegada, treballadora i emprenedora. Amb els seus èxits i els seus errors. Persones de carn i ossos. Els ho exigim tot, alhora que són el blanc de totes les crítiques, víctimes d'acusacions injustes, del tòpic infundat. Posem en el sac de l'interès personal, la mentida i la corrupció a milers de persones que han rebut la confiança de la ciutadania. Persones que es dediquen a la política desinteressadament per millorar les condicions de vida dels seus conciutadans. I què hi ha de més noble, de més digne que treballar per solucionar els problemes de la gent?

La política és el poder més controlat. A diferència dels grups financers i mediàtics –sovint més influents que els propis polítics–, l'acció política és fiscalitzada cada dia pels mitjans de comunicació i se sotmet a la confiança de la ciutadania elecció rere elecció. No hi ha cap poder més representatiu de la societat que la política. Cap banc, empresa, grup de comunicació o entitat és avaluat periòdicament pel sufragi universal. Malgrat això, hem entrat en una dinàmica perversa que ens porta a mirar amb mals ulls tot allò que ve de la política. Estem matant la política, perquè ens manca cultura democràtica. I sense política no hi ha democràcia. Per això hem de recuperar Pallach. Per entendre la política com la forma de fer pedagogia social; Aquest és el nostre objectiu. Aquest és el nostre combat. |

¹ PALLACH, J., *La democràcia, per fer què?* Nova Terra. Barcelona, 1975. Pàgines 192-193.